

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném s předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Markéty Wildové a JUDr. Lenky Vinklárkové ve věci žalobce: **Ing. Martin J.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. JUDr. Vlastou Miklušákovou advokátkou se sídlem Zelený pruh 1294/52, Praha 4, proti žalované: **Česká pojišťovna a.s.**, IČ: 45272956, se sídlem Spálená 75/16, Praha 1, **o zaplacení částky 836.260,- Kč na náhradě za ztrátu na výdělků ze zaměstnání a o zaplacení částky 1,503.839,- Kč na ušlém zisku z podnikání**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 22.května 2013 č.j. 25 C 297/2012-207 ve spojení s doplňujícím usnesením téhož soudu ze dne 19.6.2013 č.j. 25 C 297/2012-225

t a k t o :

I Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé (ad I) **p o t v r z u j e**, ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad II), pokud jím bylo rozhodnuto o částce 779.316,- Kč **s e m ě n í** tak, že žaloba se žádostí o zaplacení částky 779.316,- Kč se zamítá, ve výroku o povinnosti zaplatit soudní poplatek **s e m ě n í** tak, že výše soudního poplatku činí 60.160,- Kč, jinak se v tomto výroku **p o t v r z u j e**.

II Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně 39.833,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokátky.

III Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žádost žalobce o zaplacení 56.994,- Kč (ad I), žalovanou zavázal zaplatit žalobci 1,503.839,- Kč a 779.316,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (ad II), žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 120.284,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokátky (ad III) a konečně žalovanou zavázal uhradit České republice na účet soudu I. stupně soudní poplatek z žaloby ve výši 93.600,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Rozhodl v řízení, v němž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 836.260,- Kč na náhradě za ztrátu na výdělku ze zaměstnání za období od 16.12.2008 do 31.12.2012 a zaplacení částky 1,503.839,- Kč na ušlém zisku z podnikání za období od 1.1.2008 do 31.12.2011. Tyto částky představují nároky na náhradu za ztrátu na žalobcově výdělku, k níž došlo poškozením jeho zdraví v důsledku dopravní nehody ze dne 20.8.2007. Nehody se žalobce účastnil jako řidič motocyklu tov.zn. Yamaha, reg.zn. xxx, dopravní nehoda byla zaviněna řidičem a provozovatelem vozidla tov.zn. Škoda 105L, reg. zn. xxx, Josefem D. Provozovatel zmíněného vozu byl v době nehody pojištěn pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla u žalované, a žalobce má proto podle ust. § 9 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla přímé právo na náhradu škody proti žalované. Žalobce následkem dopravní nehody utrpěl značné poškození zdraví, dne 16.12.2008 mu byl přiznán invalidní důchod třetího stupně, došlo u něho k poklesu soustavné výdělečné činnosti o 70 %. Žalobce tvrdí, že pokud se po skončení pracovní neschopnosti vrátil do zaměstnání, pak vynakládal a vynakládá o 70 % vyšší úsilí na získání příjmu, kterého dosahoval před poškozením zdraví, v důsledku čehož mu vznikl nárok na náhradu za ztrátu na výdělku ze zaměstnání po skončení pracovní neschopnosti. Dále žalobce vedle pracovního poměru i po skončení pracovní neschopnosti podniká na základě živnostenského oprávnění, ale dosahuje v důsledku poškození zdraví nižších příjmů, než dosahoval před dopravní nehodou, proto požaduje náhradu ušlého zisku z podnikání. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, namítla promlčení obou žalobou požadovaných nároků, dále argumentovala tím, že u požadovaného ušlého zisku žalobce nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poklesem zisku z podnikání a následky utrpěného úrazu a nebylo prokázáno, že by žalobce vykonával zaměstnání po poškození zdraví se zvýšeným úsilím. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce při dopravní nehodě dne 20.8.2007 zaviněné řidičem a provozovatelem vozidla tov. zn. Škoda 105 L, reg. zn. xxx, Ing. Josefem D., utrpěl vážná zranění. Žalovaná byla v době dopravní nehody pojistitelem výše uvedeného provozovatele pro případ odpovědnosti za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla. Na žalobou uplatněných nárocích zaplatila žalovaná žalobci toliko náhradu za ušlý zisk z podnikání za období roku 2007 ve výši 157.584,- Kč, ohledně této částky bylo řízení po částečném zpětvzetí žaloby zastaveno. Ze znaleckého posudku znaleckého ústavu z oboru zdravotnictví Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, vysvětleného jedním ze zpracovatelů posudku ústně před soudem I. stupně v řízení vedeném pod sp.zn. 25 C 170/2010, byl zjištěn zdravotní stav žalobce po dopravní nehodě. XX

Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 26.11.2010 č.j. 2010/45, ze zprávy PhDr. Naděždy N. o cíleném psychologickém vyšetření žalobce ze dne 27.5.2010 a ze dne 15.6.2010, z posudku o invaliditě Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 9.2.2012 č.j. LPS/2011/2983-So ČSSZ, ze zprávy o kontrolním psychologickém vyšetření PhDr. Naděždy N. ze dne 11.1. a 18.1.2012 a z rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov ze dne 22.2.2011 č. 7305252229 se podává, že žalobce je poživitelem invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, rozhodnutím ze dne

22.2.2011 mu byl zpětně s účinností ode dne 16.12.2008 přiznán plný invalidní důchod. U žalobce byl posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR shledán pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 % podle vyhl.č. 284/1991 Sb., rozhodující příčinou poklesu pracovní schopnosti jsou xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx a že se tato xxx nadále prohlubuje, k lednu 2012 u žalobce došlo podle xxxxxxxxxxxx. Z výpovědi manželky žalobce Lucie J. soud I. stupně zjistil změnu charakteru způsobu života žalobce po nehodě. Z výpovědi svědka Ing. Romana Č. se podává, že žalobce je od roku 1996 zaměstnán u společnosti xxx xxx xxx, xxx, která se zabývá chemickým průmyslem a která je odnoží nadnárodního celku s řídicím centrem v USA, kde působí jako inženýr pro automatizaci. Žalobcova pracovní náplň po nehodě zůstala stejná i nadále pracuje na plný úvazek. Po nehodě se u žalobce objevila xxx, ostatní spolupracovníci musí využít jeho práci tak, aby xxx byla eliminovaná následnou kontrolou. Kvůli xxx po úraze žalobce nemůže mít služby, zvládá energetiku, nemůže však zastupovat ostatní inženýry pro automatizaci v jejich práci, nemůže také kvůli fyzické nedostatečnosti odstranit závadu na systému a kvůli fyzickým problémům také nemůže jezdit na pracovní cesty. Žalobce i v zaměstnání bojuje s únavou a bolestmi a trpí i výkyvy xxx, kterou musí hlídat. Žalobce vedle zaměstnání podniká v oboru výpočetní techniky a poskytování softwarových služeb. Před úrazem spolupracoval jako podnikatel se společnostmi, v níž je zaměstnán Martin S. Z jeho výpovědi bylo zjištěno, že žalobce se zabýval a zabývá kancelářskými počítači a softwarem. Spolupráce společnosti, kde je svědek zaměstnán, s žalobcem jako podnikatelem je po úrazu asi desetinná. Žalobce byl po úrazu v pracovní neschopnosti od 20.8.2007 do 15.12.2008 včetně. Soud I. stupně vyšel ze zprávy posudkové komise Ministerstva práce a soc. věcí ČR s tím, že žalobce v době po úrazu na dosažení příjmu ze zaměstnání u společnosti xxx xxx xxx, vynakládá oproti době před úrazem o 70 % vyšší úsilí. Hrubá mzda žalobce byla za první kalendářní čtvrtletí roku 2009 ve výši 98.366,- Kč. Hrubý výdělek žalobce za rok 2009 činil 330.237,- Kč, za rok 2010 činil 413.509,- Kč, za rok 2011 činil 549.761,- Kč a za rok 2012 činil 553.083,- Kč. Žalobci byl přiznán od 16.12.2008 plný invalidní důchod ve výši 12.715,- Kč měsíčně, který byl od 1.1.2009 zvýšen na částku 13.179,- Kč měsíčně, od 1.1.2010 žalobci příslušel invalidní důchod ve výši 13.179,- Kč měsíčně, od 1.1.2011 ve výši 13.669,- Kč měsíčně a od 1.1. 2012 ve výši 14.058,- Kč. Žalobce měl v roce 2007 příjem ze samostatné výdělečné činnosti, rozdíl mezi příjmy a výdaji ze samostatné výdělečné činnosti v tomto roce představuje částka 271.734,- Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji ze samostatné výdělečné činnosti žalobce v roce 2008 představovala částka 29.167,- Kč, v roce 2009 částka 74.514,- Kč, v roce 2010 částka 110.616,- Kč a v roce 2011 částka minus 189.278,- Kč. Soud I. stupně uzavřel, že jsou splněny podmínky odpovědnosti provozovatele vozu zn. tov. zn. Škoda 105 L, reg. zn. xxx, za škodu způsobenou žalobci na zdraví v důsledku shora popsané dopravní nehody ze dne 20.8.2007 (§ 431 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, dále jen obč. zák. ve spojení s ustanovením § 427 odst. 1 a 2 obč. zák.). Provozovatel předmětného vozidla byl pro případ své odpovědnosti za škodu způsobenou jeho provozem pojištěn u žalované a žalobce má tudíž přímé právo na náhradu škody způsobené mu dopravní nehodou podle ustanovení § 9 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb. proti žalované v rozsahu vyplývajícím z ustanovení § 6 zák. č. 168/1999 Sb., a tou obou uplatněných nároků na náhradu za ztrátu na výděleku podle ustanovení § 445 obč. zák. Podle ust. § 445 obč. zák. se ztráta na výděleku, k níž došlo po škodě na zdraví hradí peněžitým důchodem., přitom se vychází z průměrného výděleku poškozeného. Při rozhodování o náhradě za ztrátu na výděleku se přihlíží k tomu, zda poškozený vynakládá na dosažení výděleku po poškození zvýšené úsilí na překonání zdravotních potíží jako následků úrazu. K výděleku, dosaženému takovýmto zvýšeným úsilím, se při výpočtu náhrady za ztrátu na výděleku nepřihlíží, neboť by se poškozenému nedostalo plného odškodnění. Žalobce koná pro svého zaměstnavatele zhruba stejnou pracovní činnost jako v době před úrazem a jeho mzda je stejná jako v předúrazové době. Dle závěru soudu

I. stupně žalobce však vynakládá na pracovní činnost oproti předúrazové době o 70 % vyššího úsilí. Při posuzování otázky, zda u žalobce došlo v důsledku zdravotních postižení k poklesu výdělku ze zaměstnání v době od 16.12.2008 do 31.12.2012 tedy nelze přihlížet k 70% skutečně dosaženého výdělku ze zaměstnání za tuto dobu. V příčinné souvislosti s poškozením zdraví žalobce došlo i poklesu příjmu žalobce z podnikání, jak se podává z žalobcových přiznání k dani z příjmu za rok 2007 a za léta 2008, 2009, 2010 a 2011. Soud I. stupně odečetl přiznaný invalidní důchod jen u jednoho z uplatněných dílčích nároků na náhradu za ztrátu na výdělu. Dále se zabýval vznesenou námitkou promlčení. Promlčen je jen uplatněný nárok na náhradu za ztrátu na výdělu ze zaměstnání za dobu od 16.12.2008 do 20.3.2009. Vzhledem k tomu, že v řízení jsou uplatněna práva na plnění z povinného smluvního pojištění, uplatní se ust. § 8 zák.č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě. Právo na plnění z pojištění se tak promlčí nejpozději za tři roky; promlčecí doba práva na pojistné plnění počíná běžet za 1 rok po vzniku pojistné události. To platí i v případě, kdy poškozenému vznikl přímý nárok na pojistné plnění vůči pojistiteli (§ 9 zák.č. 168/1999 Sb.). V daném případě je pojistnou událostí, tj. událostí s níž je spojena povinnost pojistitele poskytnout pojistné plnění, vznik odpovědnosti pojištěného za škodu. Odpovědnost za škodu v podobě ztráty na výdělu logicky vzniká v okamžiku, kdy ke ztrátě na výdělu u poškozeného dojde. Dle prvostupňového soudu tak ke ztrátě na výdělu jak ze zaměstnání, tak z podnikání u žalobce docházelo postupně a běh tříleté promlčecí doby započal vždy 1 rok poté, co žalobci za konkrétní den výdělek ušel. Z toho vyplývá, že nepromlčen je jen nárok na náhradu za ztrátu na výdělu za období čtyř let před okamžikem uplatnění práva na náhradu tohoto výdělu u soudu buď žalobou, podanou dne 29.12.2010 nebo návrhem na připuštění změny žaloby, doručeným soudu dne 21.3.2013. Proto soud I. stupně zamítl žalobní návrh na zaplacení náhrady za ztrátu na výdělu ze zaměstnání za dobu od 16.12.2008 do 20.3.2009 ve výši 56.944,- Kč. Soud I. stupně přiznal žalobci náhradu za ztrátu na výdělu za období od 21.3.2009 do 31.12.2012, kdy vyšel z pravděpodobného výdělu, který by odpovídal výdělu skutečně dosaženém v prvním čtvrtletí roku 2009 (39.717,- Kč). Tento průměrný měsíční výdělek žalobce pro účely výpočtu náhrady za ztrátu na výdělu ze zaměstnání soud I. stupně valorizoval podle nařízení vlády č. 447/2008 Sb. od 1.1.2009 o 4,4 % na částku 41.465,- Kč, podle nařízení vlády č. 417/2010 Sb. od 1.1.2011 o 3,9 % na částku 43.082,- Kč a podle nařízení vlády č. 9/2012 Sb. od 1.1.2012 na částku 43.771,- Kč. Od takto stanoveného výdělu bylo odečteno 30 % skutečně dosaženého výdělu ze zaměstnání spolu s invalidním důchodem. Soud I. stupně tak uzavřel, že ztráta na výdělu za rok 2009 představuje částku 240.361,- Kč, ztráta na výdělu za rok 2010 činí 215.379,- Kč, ztráta na výdělu za rok 2011 činí 188.028,- Kč a ztráta na výdělu za rok 2012 činí 190.631,- Kč., celkem 779.316,- Kč (po odpočtu částky 55.083,- Kč představující součet požadované náhrady za ztrátu na výdělu za rok 2008 a vypočtenou poměrnou částí náhrady za období od 1.1.2009 do 20.3.2009). Výše náhrady za ztrátu na výdělu z podnikatelské činnosti odpovídá za roky 2008 až 2011 žalobcem vypočteným sumám, které představují rozdíl mezi příjmem žalobce z podnikatelské činnosti, stanoveným pro účely platby daně z tohoto příjmu, v období před vznikem škody (částka 1.176,- Kč za každý kalendářní den, tj. částka 429.240,- Kč ročně) a příjmem žalobce skutečně dosaženým v rozhodných letech. Ušlý výdělek z podnikání za rok 2008 činí 401.249,- Kč, za rok 2009 činí částku 354.726,- Kč, za rok 2010 činí částku 318.624,- Kč a za rok 2011 činí částku 429.240,- Kč, celkem tedy 1.503.839,- Kč. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. a povinnosti k úhradu soudního poplatku dle ust. § 2 odst. 3 věta první a § 6 odst.1 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Proti rozsudku soudu I. stupně podala žalovaná odvolání s tím, že brojí toliko proti vyhovujícímu výroku o věci samé (ad II), pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti uhradit žalobci částku 779.316,- Kč, a dále proti výroku o náhradě nákladů řízení (ad III) a proti výroku o povinnosti zaplatit soudní poplatek z žaloby. Namítla, že soud I. stupně nesprávně posoudil otázku promlčení nároku. Žalobce se domáhal náhrady za ztrátu na výdělků za období od 16.12.2008 do 31.12.2012 ze závislé činnosti ve výši 836.260,-Kč až podáním došlým soudu I. stupně dne 21.3.2013. Soud I. stupně vyhověl námitce promlčení jen zčásti, když uznal promlčení nároku na náhradu za ztrátu na výdělků pouze za období od 16.12.2008 do 20.3.2009 ve výši 56.944,- Kč. Žalovaná setrvala na svém názoru, že tento nárok se promlčuje jako celek, a na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 401/2005, dle kterého se občanskoprávní nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při invaliditě promlčuje jako celek, nikoliv jen nároky na jednotlivá měsíčně se opětuující plnění z něj vyplývající, poskytovaná ve formě peněžitého důchodu. Dále žalovaná odkázala na ust. § 8 zák. č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, dle kterého se právo na plnění z pojištění promlčí nejpozději za tři roky, přičemž promlčecí doba práva na pojistné plnění počíná běžet za 1 rok po vzniku pojistné události. V této souvislosti zmínila rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 113/2006. Nárok žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků byl nejpozději ke dni 20.8.2011 promlčen (k dopravní nehodě - pojistné události) došlo dne 20.8.2007. Protože tento nárok žalobce uplatnil u soudu podáním ze dne 21.3.2013, tedy až po uplynutí promlčecí doby, nelze jej po uplatnění námítky promlčení žalobci přiznat. Žalovaná se domnívá, že nárok je promlčen i v případě, že by počátek běhu promlčecí doby neměl připadnout na den dopravní nehody, ale na den 16.12.2008, kdy žalobce nastoupil do práce po skončení pracovní neschopnosti a začala mu vznikat dle jeho tvrzení ztráta na výdělků. V takovém případě měl žalobce uplatnit svůj nárok u soudu nejpozději dne 16.12.2012. Promlčení tohoto nároku nelze posuzovat dle ust. § 106 obč. zák. Soud I. stupně dále neprovedl navržený důkaz, znalecký posudek ke zjištění ztráty na výdělků, která žalobci dle jeho tvrzení vzniká, neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 % dle posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR nelze zaměňovat s tzv. „zvýšením úsilím“, od kterého žalobce odvíjí nárok na náhradu za ztrátu na výdělků ze závislé činnosti. Pokud tedy odvolací soud neshledá námitku promlčení důvodnou, trvá žalovaná na ustanovení znalce za účelem vypracování znaleckého posudku ke zjištění výše ztráty na výdělků. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II, pokud jím bylo rozhodnuto o částce 779.316,- Kč, změnil tak, že žaloba se zamítá a v návaznosti na to, aby rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem a o povinnosti žalované uhradit soudní poplatek.

Proti rozsudku soudu I. stupně podal odvolání také žalobce s tím, že brojí proti zamítavému výroku o věci samé (ad I). Namítl, že soud I. stupně nesprávně posoudil námitku promlčení uplatněného nároku na náhradu za ztrátu na výdělků ze závislé činnosti, neboť nesprávně určil počátek běhu promlčecí lhůty, resp. okamžik, kdy došlo k pojistné události. Soud I. stupně považuje datum 16.12.2008, od kterého je žalobce plně invalidní, za počátek běhu tříleté objektivní promlčecí lhůty, je však třeba vzít v úvahu, že rozhodnutí o přiznání invalidity bylo vydáno až dne 23.4.2009 a jednalo se o přiznání částečné invalidity. Teprve na základě dalšího rozhodnutí ze dne 22.2.2011 byl žalobci zpětně k datu 16.12.2008 přiznán plný invalidní důchod. Ve věci tak panovala nejistota a žalobce nemohl dne 16.12.2008 ihned uplatnit požadavek u soudu, zvláště když byl orgány sociálního zabezpečení ujišťován, že jeho zdravotní stav - pokles pracovní činnosti není tak zásadní, jak se později ukázalo a žalobce byl nucen podat správní žalobu (Krajský soud Plzeň sp.zn. 16 Cad 185/2009), až na základě zrušení původního rozhodnutí o invaliditě ze dne 23.4.2009 došlo k vydání rozhodnutí o invaliditě třetího stupně. Ze shora uvedeného plyne, že ke vzniku povinnosti

žalované plnit za ztrátu na výděлку došlo nejspíše až k datu 22.2.2011, nejdříve pak k 23.4.2009, nárok tak není promlčen. Při odvolacím jednání změnil žalobce svoji argumentaci stran promlčení tak, že promlčecí doba začala běžet až ode dne 17.1.2012, kdy bylo skončeno u žalované šetření ohledně nároku žalobce na odškodnění a žalobce byl vyrozuměn o jeho výsledku. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku I změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 56.944,- Kč.

Žalovaná se vyjádřila k odvolání žalobce a vyvracela jeho argumentaci stran promlčení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo dle ust. § 212 o.s.ř., v rozsahu podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o.s.ř.), ve věci nařídil jednání (§ 214 odst. 1 o.s.ř.) a odvolání žalobce neshledal opodstatněným, zatímco odvolání žalované shledal důvodným.

Odvolací soud se předně zabýval důvodností námitky promlčení. Především je třeba zdůraznit, že žalobce se touto žalobou domáhá výplaty plnění za pojištěného škůdce (§ 9 odst.1 zák. č. 168/1999 Sb.). Mezi právem poškozeného na náhradu vzniklé škody proti škůdci (§ 420 a násl. obč. zák.) a specifickým právem poškozeného na výplatu plnění za pojištěného škůdce (§ 9 odst. 1 zákona) je třeba důsledně rozlišovat. Plnění pojistitele poskytnuté poškozenému není plněním z titulu jeho odpovědnosti za škodu, neboť osobou odpovědnou za škodu způsobenou poškozenému je pojištěný (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 32 Cdo 4765/2010). Lze tak dovodit, že právo poškozeného na plnění vůči pojistiteli škůdce je originárním právem založeným zvláštním předpisem, které – byť je odvozeno od právního vztahu mezi pojistitelem a pojištěným škůdcem – nemá povahu nároku na náhradu škody. Soud I. stupně vycházející z této úvahy správně stanovil promlčecí dobu dle ust. § 8 zák. č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, dle kterého právo na plnění z pojištění se promlčí nejpozději za tři roky s tím, že promlčecí doba práva na pojistné plnění počíná běžet za 1 rok po vzniku pojistné události. Okamžik vzniku pojistné události je tedy rozhodující skutečností pro určení počátku běhu obecné promlčecí doby. Počátek promlčecí doby je určen objektivně a její délka je stanovena na čtyři roky od pojistné události bez ohledu na to, kdy byla pojistná událost pojišťovně oznámena a kdy se pojistné plnění stalo splatným - tedy kdy došlo ke vzniku nároku (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 113/2006). Soud I. stupně tak pochybil, pokud vázal počátek běhu promlčecí doby na „vznik odpovědnosti pojištěného za škodu“, která dle jeho závěru vznikne v okamžiku, kdy ke ztrátě na výděлку u poškozeného dojde. Lze přisvědčit odvolací námitce žalované, že pojistnou událostí je v daném případě dopravní nehoda, ke které došlo dne 20.8.2007, a že tedy nejpozději k datu 20.8.2011 je nárok žalobce na výplatu pojistného plnění spočívajícího v náhradě za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti ze závislé činnosti promlčen. Vzhledem k tomu, že žalobce uplatnil tento nárok až podáním došlým soudu I. stupně dne 21.3.2013, je námitka promlčení vznesená žalovanou důvodná.

Dále soud I. stupně pochybil, pokud uzavřel, že nárok na náhradu za ztrátu na výděлку se promlčuje postupně, neboť občanskoprávní nárok na náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti nebo při invaliditě se promlčuje jako celek, nikoliv jen nároky na jednotlivá měsíčně se opětvující plnění z něj vyplývající, poskytovaná ve formě peněžitého důchodu (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 401/2005).

Byť tato námitka nebyla ani vznesena, pak odvolací soud pro úplnost poznamenává, že námitka promlčení není žalovanou vznesena v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst.1 obč.

zák.), neboť žalobce měl dostatek času po skončení pracovní neschopnosti (15.12.2008) uplatnit svůj nárok na náhradu za ztrátu na výdělků ze závislé činnosti po skončení pracovní neschopnosti, když dne 16.12.2008 nastoupil do zaměstnání a již z jeho žalobního tvrzení se podává, že v okamžiku kdy nastoupil do zaměstnání, si byl vědom toho, že na dosažení stejného výdělků, kterého dosahoval před dopravní nehodou, musí vynakládat zvýšené úsilí a to bez ohledu na přiznanou výši invalidního důchodu, která je tak pro posouzení tvrzeného zvýšeného úsilí irelevantní.

S ohledem na to, že odvolací soud posoudil vznesenou námitku promlčení jako důvodnou, nepřihlédl k vadám dokazování, kterými je řízení stíženo, neboť soud I. stupně vyšel ze svědeckých výpovědí provedených v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp.zn. 25 C 170/2010, čím porušil zásadu ústnosti, a navíc pochybil, pokud bez dalšího znaleckého zkoumání vyšel ze zprávy posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR o „poklesu soustavné výdělečné činnosti žalobce o 70 %“ a uzavřel, že žalobce po poškození zdraví vynakládá „zvýšené úsilí v rozsahu 70 %“, aby dosáhl shodného výdělků jako před poškozením zdraví, neboť ve svém důsledku nemohly nic změnit na konečném rozhodnutí o věci.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem bylo na místě rozhodnout dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., žalobce byl úspěšný v 66,5 %, neúspěšný v 33,5 %, má tak právo na náhradu 33 % účelně vynaložených nákladů řízení, které tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby (příprava a převzetí a sepsání žaloby z tarifní hodnoty 844.456,- Kč) po 11.700,- Kč dle ust. § 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1.9.2006, dále odměna za čtyři úkony právní služby po 17.700,- Kč (z tarifní hodnoty 2.340.099,- Kč) dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1.9.2006, šest náhrad hotových výdajů po 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1.9.2006, cestovné k jednání ve výši 2.000,- Kč (300 km, 36,50 Kč/1 litr, sazba 3,6 Kč/1 km, spotřeba 8,4 litru/100 km), ušlý výdělek žalobce ve výši 2.125,- Kč (§ 137 odst.1 o.s.ř.) a konečně 21 % DPH z odměny, hotových výdajů a cestovného ve výši 20.580,- Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.), celkem 120.705,- Kč, z čehož 33 % činí 39.833,- Kč.

Odvolací soud tak změnil i výši soudního poplatku, kterou je povinna žalovaná uhradit, neboť tuto stanovil ve výši 4 % z přiznané částky 1,503.800,- Kč dle položky č. 1 písm.b/ Sazebníku soudních poplatků zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění účinném do 31.8.2011, neboť žalobce byl dle ust. § 11 odst.2 písm.d/ zák. o soudních poplatcích od poplatku osvobozen, kdy je nutno obsahově tento spor posoudit jako spor o náhradu škody na zdraví.

S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé (ad I) jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil, ve vyhovujícím výroku o věci samé (ad II), pokud jím bylo rozhodnuto o částce 779.316,- Kč, jej dle ust. § 221 odst.1 písm. a/ o.s.ř. změnil tak, že žaloba se žádostí o zaplacení částky 779.316,- Kč se zamítá, ve výroku o povinnosti zaplatit soudní poplatek jej změnil dle ust. § 221 odst.1 písm. a/ o.s.ř. tak, že výše soudního poplatku činí 60.160,- Kč, jinak ho v tomto výroku jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst.1 o.s.ř., kdy žalovaná byla v tomto stádiu řízení úspěšná, ale žádné náklady řízení jí nevznikly.

Proti tomuto rozhodnutí **je** přípustné dovolání, které se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Praze dne 4.listopadu 2013

JUDr. Ludmila P e t r á k o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová